

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
ΜΙΧΑΛΗΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ

Εμβάσματα, Ἐπιταγαὶ
κλπ. πρὸς τὸν κ. Γ. Α.
Ἀνδρουλιδάκην, Καποδι-
στρίου 36 Ῥέθυμνον—
Κρήτης.

ΕΤΟΣ Α΄

ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1924

ΑΡΙΘΜΟΣ 12

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Ὅτι ἔχει ζωὴ, χάρι, δάναμη
τῆς γῆς ἢ σκλαβιά τὸ βαραίνει
Στὰ βύθη, στὴν ἄβυσσο σέρονται
Καὶ χανετ' ἐκεῖ καὶ πεθαίνει.

Καὶ μόνο ἀπ' τὰ βάθη, ἀπ' τὴν ἄβυσσο,
Ποῦ τρώει τῆ ζωὴ τὴ χαμένη,
Τὸ σύγγεφο ἐλεύθερο ὕψανται
Κι' ἀργὰ στὰ οὐράνια ἀνεβαίνει

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Ἀλληλογραφία 2) Τὰ Γράμματα τοῦ Μιράντα 3)
Πρώτη καὶ τελευταία ἀγάπη 4) Δίκιος ξεπλερωμός 5) Ὁ
Ἀνοικτομάτης 6) Ὁ Θάνατος τῆς Μικρᾶς NELL 7) Τὸ
μυστήριον 8) Δημοσιογραφικαὶ Συνεντεύξεις 9) Ἀντίο
Σχολεῖο 10) Πεδυμιὰ 11) Φωτιά

ΚΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

—Ζητούμε συγγνώμη για τή δι-
ήμερη καθυστέρηση τής εκδόσεως
του φύλλου μας. Συνέβηκε ένεκα
άπροόπτου τυπογραφικού κωλύ-
ματος.

—Με τό σημερινό φύλλο
τελειώνει ή πρώτη έξαμηνιαία πότμης
εκδόσεως του φύλλου μας. Κάνο
με τή τελευταία έκκλησι στους
καθυστερούντας τή συνδρομή
των να τή πληρώσουν. Είναι
άδύνατος ή έξακολούθησι τής
εκδόσεως τής ΑΘΗΝΑΣ, όταν
οι συνδρομητές δυστροπούν να
πληρώσουν και θλί άναγκαστούμε
στό άλλο φύλλο να δημοσιεύουμε
τά όνόματα των καθυστερούντων.

—Όσοι άλλασουν διευθύνσεις
—και τέτοιοι είναι οι μαθητές
—παρακαλούνται να μās δώσουν
τάς νέας των διευθύνσεις.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΟ ΣΧΟΛΙΟ

ΚΑΛΟΙ ΜΟΥ ΦΙΛΟΙ

“Όπως σās βλέπω, με τήν έπι-
μονή μελισσιού που λαχταρά ή
νάβρη τό μέλι και στο πτό άπόμερο
άνθάκι, και τ' άποζητά και τρέ-
χει άπό δροσιά σε μωσκιά, να
τραβάτε, κάθε πρωί τήν τακτι-
κή ώρα σας στο σχολιό, να φεύ-
γετε ήρεμοι τό μεσημέρι να ξηνο-
γυρίζετε τ' άπογέμματα με νέα
δύναμι, για να φύγετε τό βράδυ,
περήφανοι, γιατί πικνώσετε τις
γνώσεις σας, σās χαίρομαι.

Τό Σχολιό δέν είναι μάναχα
έκκλησιό. Είναι τ' “Άγια των Ά-
γίων. Γύρω άπό τό μαθητικό
θρανίο που άνήσυχο κάποτε και
άνυπόμονο χέρι μπορεί να χαρά-
ξη χίλια λόγια χωρίς καμμιό
άληθινή άξία, πλέχνεται τό κου-
βάρι τής εξέλεξις του καθένα
μας.

“Η φωνή του δασκάλου υπο-
χρεωμένη κάποτε ν' αναμασή
πράγματα άδεια άπό κάθε άξία,
παρμένα μέσα άπ' τις νεκρές σε-
λίδες των βιβλίων σε μένα έκανε
πάντα τήν εντύπωσι σφυριού
που πέφτει στη μαθητική καρ-
διά, άποσκληρυνεί άπό τήν ά-
γνοια, και τή μεταπλάθει, τήν
ισιώνει, τήθερμαίνει και τή μετα-
ποιεί κατά που θέλει, κατά που
δύναται.

Είναι ένα Μεγάλο χωνευτήριό
τό Σχολιό που μέσα του χύνεται

ή Μαθητική ψυχή, τόσο πρόσ-
φορη σε καλλιέργεια, για να βγη
δυνατή, ώραία άπέροχο έργοτέχ-
νης, άξιο και του “Υπέργειου Δη-
μιουργού.

Τι θάμενε λοιπόν ή τρυφερή
αυτή ψυχοϋλα, όσο και σκληρή,
ή τόσο εύκολη σ' έξευγένισι όσο
και σ' άποκλήνωσι, ή μεταξωτή
αυτή ψυχοϋλα που όπως μπορεί
να γίνη αιδέτρια άλλο τόσο άσχη-
μες πνοές έχουν τή δύναμι σ'
αυτή να τή κταντούν άξεστη κα-
θώς παραβόπανο άν δέν ήρχετο
ό Μεγάλος Άναμορφωτής—ό δά
σκαλος και κάτω άπό τό φως τής
Γνώσεως μέσα σ' ένα ίερο έργα-
στήρι—όπως είναι τό Σχολιό—
δέν τήν ζύμωνε, με τήν προζύμη
τής αναπλάσεως δέν τής έκοβε
τάπομεινάγια μιας Κληρονομι-
κής Κακότητος που ως σήμερα
άπό ΤΟΤΕ βαραίνει τήν Άνθρω-
πότητα και δέν τής φουσοϋσε τή
Μεγάλη Ζωοδότρια Πνοή τής Ά-
λήθειας, του Καθαρού και τής
Άγάπης; Στο ξεροτόπιτης ζω-
ής που ό Άνθρωπος υποχρεω-
μένος να όδοιπορή άνάμεσα άπό
άγκάθια που του τρυπούν τήν
αΐσθησι ως τήν ψυχή μιό “Ο-
ασι: τό Σχολιό, Μιό πηγοϋλα
“Ο Δάσκαλος.

Και έμεις. οι μεγαλύτεροι οι
μακρομήνοι κι' άπό τήν Πηγή
κι' άπό τήν “Οασι, μās άρέσει
κάπου—κάπου να γυρνάμε νοσ-
ταλγική τή Σκέψι εκεί στο Αι-
ώνιο εργαστήρι τής ήρεμης πνευ-
ματικής καλλιέργειας που άν
σιέριωνε στην ψυχή μας, άμό-
λυνη άπό τή λέπρα τής ζωικής
βιοπάλης, θά μās ήταν τόσο εύ-
χάριστη, τόσο άνακουφιστική.

N. ΜΙΡΑΝΤΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΑΓΑΠΗ

“Ρότερα ήπύ έπτά χρονών
ή πουςία ξαναγύρισε στη πα-
τριδα. Πειό μέγας, πειό
ιδύνατος ή όπως τόν θυμό-
μουν φαινόταν πολύ μεγα-
λύτερος ήπ' ότι είναι και τά
κουρασμένα μάτια του φα-
νερώνανε πώς είχε πειό
χορτάσει τή ζωή. Τόν θυ-
μοδμαι όταν τελειόφοιτος
του Γυμνασίου είχε φύγει
μέ τή χαρά ζωγραφισμένη
πτό πρόσωπό του, με τήν
άφροντισιά στα παιγνιδιάρια
κάτου τότε μάτια με τή πε-
ποιήρησι πώς αυτός έξουσία-

ζε τή ζωή. Τόν ξαναβλέπω
τόρα που έχει τελειώσει τής
σπουδές του, που έρχεται
να μπη μέσα στη ζωική πά-
λη και σχεδόν δε τόν γνω-
ρίζω. “Εφτά χρόνια γίναν
ήρκετά για να μεταβάλλουν
τή ζωή του, να διώξουν τήν
άφροντισιά και τή χαρά των
περασμένων. Ναί. Αυτό
μαρτυροϋσε ή μελαγχολική
μορφή κι' αυτό σε λίγο τά
χείλια μαρτύρησαν.

II

“Όταν σμιέξαμε και πήγα-
με μαζί περιέπατι κι' όταν
στη συνάντησι θυό μου φι-
λενάδων τοϋροξια τήν έρώ-
τησι άν τ' άρεσαν, ένα πα-
ρακονιάρικο λαμόγελο που
άνθισε στα χείλια του, στό-
λισε τά λεπτόσαρκαμάγουλά
του με δυό χαριτωμένα λακ-
κουδάκια. Άνοιξε τό στό-
μα του κι' άρχήνησε.—Μή
παίζεις με τήν αγάπη Νίκο.
Μιό φορά, όταν ήμουν μα-
θητής ό Γυμνασιόχης μου
μās έλεγε, όταν άτακτούσα-
με «Μή παίζετε ενού παι-
κτός» Πολλές φορές έκκ-
ληνώρισα τό σοφό αυτό άν-
θρωπο, όταν στη ζωή μέσα,
ένιωθα τήν αλήθειαιών λό-
γων του. Άκουσε και μένα
τά λόγια μου που όχι ή σο-
φία, αλλά άλλη τό ίδιο σε-
θαστή Θεά, ή Ηεΐρα μου τά
υπαγορεύει. Άλλά κι' άν
θέλης επισφράγισι των άκου-
σε. Πρόσεξε τή ζωή μου
και τί παθήματά μου ως
σοϋ γίνουν μαθήματα.

III

“Ενας δαρός άναστεναγ-
μής βγήκε από τό στόμα
αυτού, του πρόσωο κου-
ρασμένου τής ζωής όδοιπό-
ρου κι' έξακολούθησε....
—“Όταν βρισκόμουν κι' έ-
γώ στην ήλικία σου ή μόνη
μου μανία ήτανά καν ωπολ-
λές αγάπες. Τή πρώτη, τήν
άκολούθητε δεύτερη, τή
δεύτερη τρίτη και τρίτα
κορδέλα. Άλλά ή πρώτη,
μόνο αυτή μ' αγαποϋσε
πραγματικά.... “Ω! θυμοϋ-
μαι τό κατινόμελλο κερά-
λι της, όταν έσκυφε μπρο-
στά μου όταν μου λεγε πώς μου
άνηκει. . . Δέν τής τό πί-
στευα. Είχα τόν “Ερωτα
για παιγνίδι κι' όταν με τήν
αργυρόχη φωνή τής μου-
ψαλλε τό «Άγάπες θά-
δρης θυό και τρεξ μί σίν
και μένα δέν θά βρης» γε-
λοϋσα.... Ναί γελοϋτα κι'

ώς ξεχωρίζαμε πήγαίνα για να κωνηγήσω κάποιον άλλη. Καταλαβαίνεις; Έπαιζα με τον έρωτα. Αυτό μ' αγαπούσε χωρίς αξιώσεις, χωρίς παράπονα, χωρίς μαλλώματα. Άκουότανε σ' όσες στιγμές μου τής χάριζα και τή ζωή μου που ό- λλάκιση έπρεπε να τής τή χαρίσω μ' άφινε να τή διευ- θύνω κατά τά γούστα μου. Από τού στόμα της κανένα παράπονο δεν έβγαζε, όταν με έβλεπε να κωνηγώ τή μιá και τήν άλλη κι' άφου κου- ραζόμουν να πηγαίνω κοντί της. Μόνο τά μάτια της— ώ ένενα τά μάτια!— τά καστανόμαυρα μελούσαν με τού δικού των τρόπου τή δικιά των τή γλώσσα. Εκουρκώναν και μέσα των διαόχασε κανείς τού μεγαλύτερου παράπονο, τή μεγαλύτερη γλώσσα.... Ουμυόμαι τή μέρα που θά- φευγα από δω, που θά πή- γαινα να έξικολουθήσω τίς σπουδές μου. Ένεαι στιγμές που μένουν αιώνια στη φαν- τασία μας που πάντα μάς ακολουθούν ως τόν τάφο. Όταν πήγα να τήν άποχαίρε τήξω άκουσα τήν φωνή της. Τραγουδοόσε..

—"Αν δυστυχής τή πόρ- τα μ' έλα να κτυπήσης

—Θά στην άνοιξω . . . και θά σε σφίξω Τό άποχαίρετηστήριό της ειλι τού συνώδεψε με τά λόγια—Πήγαίνε στο καλό... . . . Να μου γράψης.... Θά- μαί πάντα για σένα... Πρό- σεχε.... Έχει κινδύνους ή ξενητατά...., και μ' ένα λυγ- μού για έπισφάγισμα ό- λων....

Μόλις κατώρθωσα να στα- ματήσω ένα είρωνικό χαμό- γελο μέσα μου κι' οί λέξεις «Γυναικεία υποκρισία» πε- ράσαν από τού πνευμά μου.

IV

Έφυγα. Έθραψα τή μα- θητική μου ζωή κι' ή φοι- τητική με τή στρατιωτική άκλουθηξάν τήν καλύτερη ζωή μου. Έδοκίμασα ήδο- νές. Έκαμα μύριες αγάπες. Έέχασα τού σπίτι μου, Αύ- τή. Μόλις θυμόμουν κάθε μήνα να γράψω στη μητέρα μου—ό πατέρας μου πέθα- νε άπ' τού πρώτου χρόνο τού ξενητημού μου—για να τής γυρέψω παράδες.

Σ' όλα τά έπτά χρόνια μό- νο μιá φορά, ένα καλοκαίρι,

γύρσα στη πατρίδα για λί- γες μέρες. Δεν τήν είδα. Χωρίς να ρωτήξω μουπιν κάποιος φίλος μου, πώς ή- τον στο χωριό. Δεν ένδια- φέρθηκα. . . . Άλλά όλα τά πράγματα έχουνε τέλος έδω στο κοσμο. "Ετσι κι' ή ζωή μου και πάνω τελείωσε. Ο χρόνος μου σίρωμα τού ποτήρι του κόρου στά χεί- λια. Έέχα χορτάσει. Κα- τώρθωσα να πάρω τού δι- πλωμά μου κι' άποφάσισα να κατεβώ στη γή που είδα τού φώ. (Όταν σκέφτηκα πά- λι τά μαθητικά χρόνια έννοιωσα ένα ξύπνημα μέσα μου. Άκουσα δυνατούς παλμούς στη καρδιά μου και μιá μορφή κατ'άλαθε, τή φαντασία μου. Έκείνη. Έθυμήθηκα τά παλιά. Τήν άφουσίωσή της, τής λατρείες της, τήν αγάπη της. Μιάν άπειρη πεθουμά να τή δω με κυρίεψε.

V

Άναχώρησα. Σ' όλα τά ταξέδι μόνος μου λογι- σμός ήταν εκείνη. Άθελα να τήν έχω κοντά μου να έ- ξουδετερώσω τής θλίψεις που τήν πότισα, να ξεκου- ραστώ στη τριφερή και μυ- ρισμένη της άγκαλιού. Ένας έρωτας καινούργιος, γιάντι- ος γεννήθηκε μέσα μου. Και τότε μόνο κατάλαβα τού πόνο τής άγνης αγάπης, τότε μόνο έννοιωσα πώς πρώτη φορά αγαπούσα πώς πρώτη φορά έννοιωθα τού με- γάλο αίστημα. Έθυμήθηκα όμοιό τ' άποχιρετηστήριό της τού έρωτα, κι' ή έλπίδα, ή παρηγορήτρα αυτή κι' ή ανακρίφισι τού κάθε πόνου, ή δροσιστικήδα και τού για- τρικό κάθε κρυφής πληγής μ' ανακούφισε λίγο. Έως σκέφτηκα. . . Έως να με προσμένη. Έως να μη με έλπιει. Έως... Έως... Έ- σω... . . . Κι' έκανε υποθέσεις έπί υποθέσεων, έσαμε ναρθή ένα φοβερό άν, να μου ρέξη σε συντροίμια παλάτια χου- σόκτιστα ευτυχισμένου μέλ- λοντος που με τή φαντασία έκτιζα. Σκεφτόμουν έως να μ' αγαπώ και σε λίγο τού «κι' άν με έέχασε» όρθωνό- τανε ανατριχιαστικό μπρο- στά μου....

VI

Έφταξα.... Η τύχη μάς φυλάει έκ- πληξείς κάθε μέρα και κάθε μέρα συναντούμε και τρα-

γικέ; είρωνεδες στο δρόμο μας. Γιατί κι' αυτή ή ζωή τή άλλο είναι από μιá γιγάν- τια τραγική είρωνείας; Άλ- λά έκπληξή τέτοια που μου παρουσιάζτηκε, τραγική εί- ρωνεία σάν κείνη που ή Μορ- ρα μου φανέ ωτε στο πρό- το μου πάτημα στη πατρι- κή Γή δε συνάντησα πουθενά μιá ούτε και διόδια. Δεν είχα πέσει ακόμα στη ματρι- κή άγκαλιού που άναικτ ή μέ- περιέμενε στην άποθάρα όταν του λόγια «Καλώς, ώρίσατε, Κόρις Γιάννη», έσοχόμενα από μιá γυνάικα έσημε 25 χρονών, ή όποια έπερνε ένα παιδίκι τριών τεσσάρων χρονών μου κτύ- πησαν στ' αυτιά. Στράφηκα χαϊρέτησα ευχαρίστησα, κι' έπειτα «Θά συχωρέσητε τή μνήμη μου να μη σας θυ- μάται, είπα. Λείπω έφτά χρόνια από δω».

Ά! δε με θυμάστε. Έχε- τε δίκιο. Πάχηνα. Άσκήμι- σα άφ' ότου παντρεύτηκα. Βέβαια όμως θά θυμάστε τή Μαρίκα Κά.... Έίμαι ή Έδρα».

Η Έδρα;!... Η αγάπη μου.... ή χτεσινή ώμορφη αγαπημένη παιδοόλα, κεί- νη, που χτες μ' όρμιζότανε πώς μ' αγαπούσε, που μου- λεγε πώ' θά με προσμένη. Η Έδρα. . . παντομένη με παιδί. Γιατί αυτό που σέρ- νει θανατι δικότης. Και μου μίλησε με τή μεγαλύτερη ψυχρότητα. Με τή μεγαλύ- τερη άπάθεια έπε. «Έίμαι ή Έδρα» Ζαλίτηκα με τίς φοβερές κι' έλπιδορήχτες αυτές σκέψεις. Έδοκώξα ένα χαμόγελο στα χείλια μου και χαϊρέτηξα. Πλησί- ασα τή γλυκειά μου μανού- λα. Με ρώτησε γιατί έχλώ- μισα έτσι. Μά είναι πράγ- ματα που δε λέγονται. Ένεαι πόνοι που όσο μεγά- λου κι' άν είναι δεν έξωτεροι κεύδονται. Πτώπακα και χωρίς άλλο η κλή μου μη- τέρα τού χλώμισμά μου θά τ' άπόδωσε στη συγκίνησι του γυρισμού στη πατρίδα.

VII

Δε τήν έννοια. Μά ού- τε και ρώτησα κατ' αυ- τήν. Γιατί να ρωτήσω; Ά- φου τή πόρτα, τήν όποία, άν δυστυχήςσω, μου έλεγε να κτυπήσω, τή φυλάει φρου- ρός ακοίμητος, Ο ΣΥΖΥ- ΓΟΣ, έγω τ' μπορώ να ξη

θά ἠδύνατο νὰ τιλοφρονηθῆ.

«Πὼς τὸ κακὸν ἀνταμείβεται». Ἄλλ' ἔχετε ἀναμφιβόλως, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἠθικὴν τοῦ κόσμου τοῦτου, ἀγάς αἰτινὲς ἀποκλείουσι πάντας ἰδέαν παραδοξολογίας καὶ θέλω νὰ μ' ἀπαλλάξῃτε ἐκ τῶν χί/χι! ἐκ τῶν ὦ!, ἐκ τῶν ἂ, ἂ, ὦ, διὰ τῶν ὁποίων δὲν ἠθέλετε παραλείπει νὰ μὲ καταθλιψῆτε ἐάν ἤθελον ἐπιμείνει.

Θὰ εἰσέλθω λοιπὸν εἰς τὴν ὑπόθεσίν μου ὑπερῆδὸν τοῦτο τὸ προοίμιον.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐάν ἠθέλετε εἰσθαι τοποθετημένος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐκκρεμοῦς γεφύρας, ἣν εἶχον οἶφαι ὑπεράνω τῶν βαθειῶν τάφων ὅφ' ὦν ἡ Ἀκρόπολις τῆς Μυθίων ἐπροστατεύετο θὰ ἠδύνασθε νὰ ἴδητε τὸν ὑπὲρ τὴν σᾶς Ἀνάχαρον Λαριμπουαζιέρ στρατιώτην τῆς δευτέρας κλάσεως νὰ καταβαίνειν κατεσπενσιμένως τὴν κλίτην καὶ δι' ἧς παρουχίωσι τίς εἰς τὴν ὁδὸν ἢ ὁποῖα ὁδηγεῖ εἰς τὸ Σεντ' Ἐσπρί ἐν τῶν προαστείων τῆς πόλεως.

... Ἦτο εἰς τὴν γειτονίαν δικῶ ὄρει τῆς ἐσπέρας. Ἡ νῆς ἐπήρατο. Ἀντιπρόφως πρὸς με, στρατιώται σόροντες μετὰ κόπον τὰς κνίμας ἀνήγοντο τὴν κλίτην διὰ νὰ ἐπάγουσιν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐπὶ τῆς πόλεως ἀνήγατο μέγας θόρυβος σαλπύγων καὶ τυμπάνων ἠχούντων καὶ κτυπώντων τὴν ἀποχώρησιν.

Διατί ἐγὼ ὁ Ἀνάχαρος Λαριμπουαζιέρ κατέλειπον τῶν στρατῶνα κατὰ τὴν ὠρισμένην ταύτην ὥραν καθ' ἣν οἱ σύντροφοί μου ἐπανήρχοντο ἐκεῖ διὰ ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τὸ προσκλητήριον; Καὶ διατί ἐπίσης ἐσπευδὸν τὰ βήματα μου; Ἄς λύσωμεν πρωτίστως τὸ τελευταῖον τοῦτο ζήτημα.

Ἐσπευδὸν δὲ ἐπράτον τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐν σφαιρὸν σφάλμα παρὰ τοὺς στρατιωτικὸς κανόνας. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἐν συνενοχῆ μεθ' ἐνὸς ἄλλου συναδέλφου ὁ ὁποῖος ἦτο πεφορτισμένος ν' ἀπαντήσῃ ὅτε ἠθέλεν ἐκφωνηθῆ τὸ ὄνομά μου κατὰ τὴν πρόσκλησιν τῆς ἐσπέρας, ἀπορῶσα ἀνευ ἀδείας.

Ὅφειλό νὰ εἶπω πρὸς ὑπεράσπισίν μου ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐγένετο παρὰ τὰς συνηθείας μου. Συγκρατούμενος εἰς τὸ καθήκον ὑπὸ τοῦ σωτηρίου φόβου τῆς πειθαρχίας δὲν εἶχον τότε εἰς τὸ παθητικὸν μου, ἢ ἑλαφρὰ σφάλματα ἀνευ οὐδεμιᾶς σπουδαιότητος.

Ὅθεν τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐγγύγων ἐν ἔνοχῳ παρεκτροπῆς, ἦτις ἠδύνατο ἀ τιμωρηθῆ με εἰρκτῆν. Ὁ Συνταγματάρχης ὅστις διόφκει τὸ Συντάγμα μᾶς ἠγνόει τὴς ἀπει-

τητας καὶ ἡ μικρὰ γενεᾶς τοῦ τρέμουσα ἔκαμνε νὰ τρέμωσι μάλιστα οἱ πλέον ἄνδρες. Ἐρχόμεν ἐπίσης μετ' ἄλλων δεδικοιολογημένον φόβον νὰ συναντήσω τὸ δέλιμα τοῦ φρουροῦ λοχίου, ἀκόμη ἐνὸς πικληραῖ, ὅστις δὲν ἠετιζέτο διόλου, καὶ ἐσπευγον ἐν πάσῃ σπουδῇ πρὸ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἠσθανόμεν καταδικωόμενος κατὰ πόδας.

Ποῦ ἐπήγαγον οὕτω. Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἄλλο ζήτημα, τὸ ὁποῖον μοὶ ὑπολείπεται νὰ λύσω ζήτημα λεπτόν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπικαλοῦμαι ἄλλην σᾶς τὴν ἐπιείκειαν.

Ἠγίπων! Μάλιστα ἐγὼ ὁ Ἀνάχαρος Λαριμπουαζιέρ πρὸ ὀλίγου ἠσθανόμεν τὴν κινδιδίαν μου ἐκαυστηρομένην εἰς τὸν ἔρωτα. Ἄλλοὺς στρατιώτης τοῦ περικοῦ, μὴ ἔχων ἀκόμη οὔτε τὴν γοητείαν πρὸ πάντων τοῦ διπλοῦ ἐκ λινοῦ σιροητίου (γαλόνι λοχίου) εἶχον τζύτην τὴν χαρὰν, νὰ γνωρίζω, ὅτι μίᾳ μικρᾷ κοπελοῦδα, δὲν μ' εἶχε περιφρονησῆ ἀπαντῶσα εἰς τὰ γυνᾶά μου ἐλέμματα. Κατὰ τὸ δούστημα τῆς ἡμέρας μετὰ μοχαρὴν ἀνάπαυσιν ἐπορευθήμε νὰ περιπατήσωμεν ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Ἀντούρ Ἐκαθίσταμεν ὑπὸ τὴν σκιαδὰ κήπου ἐνὸς ξενοδοχείου ἀγροτικοῦ διὰ νὰ γευματισώμεν ἐκεῖ καὶ ἐσπεύφαμεν κινεῖν εἰς τὴν Μυθίων παρὰ πλεύρας ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, τοῦ βραχιονὸς μου περιβάλλοντος τὴν ὄσφον τῆς ἐκείνης δὲ σφιγγομένης ἐπὶ τοῦ ὄριου μου ἀμφοτέρωι ὄνειραυόμενοι ἐπὶ τῶν τινε παραδείσων ἐν ὃ ὁ βίος τις ἠθέλε διαρθεῖσαι ἐν πλήρει ἐσφροσύνῃ ἐνὸς ἔρωτος ἀμοιβαίου. Παράδεισον, ἄλλοιμονον, πολὺ μάταιον!

Δὲν ἐβραδύνα νὰ παρατηρήσω εἰς τὸν ἐαυτὸν μου θεωρῶν τὸ ὄρο λόγιόν μου.

Ἐπτά ἢ ὄρα! ἀνέκραξα. Διὰ τὴν μαγείαν τοῦ εἰδυλίου τούτου τὸ ὁποῖον τελειώνει ἐκεῖ ὑμῆκα μετὰ τῶν προχωμάτων εἰς τὸ κοινὸν συσκήνωμα ἐν τῷ ὁποιῶ καὶ ἡ μᾶλλον μετροπαθῆς συνομιλία ἠθέλε κατασπύλωνε τὸ ὄροαίνον μου ὄνειρον. Ἠμῆν ἀηλιπισμένους ἐπὶ τῆ σκέψει ταύτῃ Ἦτο ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ τὸ σκέπτω μαι.

Ἐγνωστοποίησα τοῦτο εἰς τὴν Γλυκερίαν (τὴν ἐρωμένην μου). Τῶρα τῆ εἶπον, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν στρατῶνα.

Τώρα! ἐστένανεν ἐκεῖνη.

Ἄλλοιμονον μάλιστα. Δὲν ἔχω ἀδεια ἐπανέλθω.

Διατί δὲν ἐζητήσατε;

Θὰ μοὶ ἠροῦντο τοιαύτην. Εἶχον ἀπαγορευσετῆν ἔξοδον τὴν ἔβδο-

μᾶδι ταύτην. Ἄχ! Καὶ διατί σᾶς ἀπηγορευθῆ ἡ ἔξοδος;

Ὁ ἀπλοῦκότης! Διατί; Διατί; Μήπως τὸ ἐγνώριζον καὶ ἐγὼ ὁ Ἰδριος; Ὁ σιτιστῆς μοὶ ἐπέβαλε δύο ἡμερῶν περιοριστῶν ἰσχυρισμένος ὅτι ἡ ἀποσκευὴ μου ἦτο κακῶς δεδεμένη.

Ἐσπέρα. Εἶναι σκληρὸν ἐσποινίς νὰ σ' ἐγκαταλείψω οὕτω.... Τὴν προσοχῆ Κυριακὴν θὰ τακτοποιήσω τὰ πράγματα.

Αὕτη ἔκαμνε φανερά μούτρα καὶ εἶχον ἐξ αἰτίας τούτου τὴν καρδιάν τεταραχμένην.

Ἀπήνητησεν. Τὴν Κυριακὴν! τὴν Κυριακὴν! Καὶ ἡ σκέψις τῆς παρήλθεν ὡς κενός.

Μάλιστα τὴν Κυριακὴν ἐπανέλαβον.

Θὰ ζητήσω ἀδειαν μεσονύκτιον καὶ θὰ τελειώσωμεν τὴν ἐσπέραν μετ' ἐάν σεις ...

Δὲν εἶχον ἀποτελειώσει. Τοῦτο εἶναι ἄλλο πρῶγμα διέκοψεν ἐκεῖνη. Ἐγὼ ἠθέλον ταύτην, τὴν ἐσπέραν νὰ ἀπάγωμεν εἰς τὸ θέατρον μετ'.

Εἰς τὸ θέατρον; Ὅλιγον ἔλειψε νὰ καταπέσω ἐπὶ τῆς θέσεως μου.

Βλακίνη ἐξηκολούθησεν. αἰεταί ἡ Μινιδόν. Μοὶ εἶπον ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι πολὺ ὄριον. Τὴν Κυριακὴν δὲν θὰ κινηθῆ πλέον ἢ Μινιδόν ἐννεαίτε;

Ἐάν ἠγνόουν! Ἄχ τιποτένια ἀτυχία! Κατηραμένον παράγγελμα. Τὴν ἠδύναμ νὰ πιάσω; Τὴν ἠθέλατε προῖξαι σεις οὐκισκόμενος εἰς τὴν θέσιν μου; θὰ ἐκάμνετε, ὅτι ἐγὼ ἐπραξα. Θὰ ἀνήρχεσθε εἰς τὸν στρατῶνα; θὰ συνηρολογεῖτε μίαν ψευδῆ πρόσκλησιν καὶ θὰ ἐφεύγετε λαθραίως διαρχόμενος ὑπὸ τὴν οἶνα τοῦ σκοποῦ ὁποῖα θὰ εἶχε διαλογισθῆ ἐκεῖνο ὅπερ ἐσπεφθη δι' ἐμὲ Ἰδριὸς εἰς πικληραῖς ὅστις μᾶς μπαίνει ἀλλὰ θὰ τὸν κόψω κατὰ τὴν ἐπάνωδὸν του.

Ἡ ἐσπέρα εἰς τὸ θέατρον ὑπῆρξε θελακτικῆ. Ἡ Γλυκερία μου καὶ ἐγὼ εἰχομεν λάβει θέσιν εἰς τὴν κορυφῆν τοῦ θεάτρον, ὀλοσὺψηλά εἰς τὸν Παράδεισον. Αὕτη εἶχε χύσει θερμὰ δάκρυα καὶ ἐγὼ ἐπεδοκίμασα εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἐκ τῶν χειροκορημάτων μου νὰ διακινδυνεύσῃ ὁσφρῆ. Τέλος ἡ αὐλαία τοῦ θεάτρον ἐπεσε κατὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς καὶ μετ' ἐκείνην τεθλιμμένην ἠκολούθησαμεν τὸ πλῆθος. Δὲν ἐπὶ ἦλθον εἰς τὸ ἀσπῆμα τῆς πραγματικότητος εἰ μὴ μετὰ παρέλευσι ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ὅτε ἀφο ἐπανέφερον τὴν Γλυκερίαν μου ε

τήν κακοκίαν της συνήλθον και
έγώ.

“Η Άβυσσος μοι έπεράνη, Ένώ
ηΰφραινόμενη να θλίβω υπό την χλαί-
ναν τους διατύλους της ήρατημέ-
νης μου τι συνέβαιναν εκεί κάτω
εις την σφόδρα τρομεράν ακρόπο-
λιν της οποίας έπρόκειτο κατ’ ανά-
γκην να υπερληθίσω την διπλήν
θύραν;

(Συνέχεια)
(Μετάφρασις εκ του Γαλλικού
Γ. Δ. Σ.)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΝΕΛΛ

(Συνέχεια και τέλος)

“Η γη πάνω στή γη ή σιό-
νη σιή σιόνη. Πολλά χέρια
ξαπλώθηκαν επάνω σιό μι-
κρό της στεφάνι πολλοί πνιγ-
μένοι λυγμοί άκούστηκαν.

Μεγάλοι και δέν ήσαν λί-
γοι, έγονάτιζαν “Ολοι ήσαν
είλικρινείς και άληθείς σιή
λύπη των. “Αφ’ ού τελείωσε
ή λειτουργεία, οι χωρικοί
μαζεύτηκαν γύρω νό την
δοσύν για τελευταίαν φοράν
προτού την σκεπάση ή πλά-
κα.

Κάποιος θυμήθηκε πώς
τήν είχε δη να κάθεται σ’
αυτό άκριβώς τό μέρος και
άτένιζε με σκεπικόν ύφος
τόν ουρανόν, Άλλος είπε
πώς είχε θαυμάσει την
τολμηρότητα της πώς δέν
είχε ποτέ φοβηθή να μπή
σιήν εκκλησία μόνη της την
νύκτα αλλά έμεινε εκεί όταν
ήταν ήσυχία και άκόμη άνέ-
βαινε τή σκάλα του “Αμβωνα
με λιγότερο φώς και από κεί-
νο πούρριχναν οι άκτιδες της
σελήνης.

Και όταν θυμήθηκαν πό-
σα ήταν ώραία και πόσο γλυ-
κά μιλούσε αναλύθηκαν σε
δάκρυα. “Ετσι έρχόταν προς
τό τάφο σιγά σιγά και ψι-
θυρίζοντας. “Η εκκλησία
άδειασε και δέν έμεινε πα-
ρά ο νεκροθάπτης και οι
πενθοούντες συγγενείς. Τότε

μέ τό νυκτερινό σούρουπο
και χωρίς κανέναν ήχος να
διαταράξη τή ήσυχία της
νύκτας όταν ή ώραία σελή-
νη έρριχνε τό φώς της στο
φέρετρο και περισσότερ’ απ’
όλα άπάνω σιόν άνοιγμένο
..άκκο, σ’ αυτό τόν ήσυχο
καιρό όταν όλες οι σκέψεις
έγκνυμονούσαν διαβεβαιώ-
σεις άθανασίας, και έλπίδες
και φόβοι έταπεινούντο
σιή σιόνη που βρισκεται
μπροσιά των τότε με ήσυ-
χες και υποτακτικές καρ-
διές έφυγαν και άφησαν τήν
ώραία την καλή Νέλλη με τό
θεό.

Μετάφραση απ’ τ’ Αγγλικόν
ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Την είδα να στέκεται επάνω
σ’ ένα βουνάκι στήν έσοχή
και να κοιτάζει δεξιά κι’ άριστε-
ρά σαν τόν κκοθρογο που πρόκει-
ται να κάνει αυτή τη στιγμή τό κα-
κό. “Υποψιάστικα την έπλησίασα
σιγά σιγά και την έχαιρέτησα. “Εκεί-
τη με κοιτάζε βαθειά μέσα στά μά-
τια κιάξερνα. “Αχ! — “Υποφένω “Υ-
ποφέρω πολύν. Θέλω να σου μιλήσω
θέλω να σου ειπώ τόν πόνο μου
να τόν βγάλω απ’ τήν καρδιά μου
γιατί την έφραγε πειά.

Κατάλαβέτο σ’ άγαπώ, και χω-
ρίς να μου δώση τόν καιρόν ν’
άπαντήσω άρχισε.

Ξέρεις πώς είμαι παντρεμένη.
“Όταν με προσέβησαν, οι συγγενείς
μου είπαν στόν πατέρα μου, πώς έ-
κείνος ποδ κοιτάζε να κάνει γαμπρό
ήταν ένας μπεκρης, ένας χαροπέκ-
της που δέν είχε ταίρι, σιό ουρανόν
άπκάτω, μά ο πατέρας μου δέν ά-
κούσε κανένα γιατί ποτέ δέν σκεύ-
θηκε πειά τό πώς θα με ξεφορτω-
θ ή κι’ άκόμη γιατί εκείνος ποδ με
ζήταγε δέν έκανε παζάρια για την
προίκα’ αυτές τες μέρες έτυχε να χει
λεφτά—Μέδωσε ο πατέρας.

Δέν είχα ιδέα από έρωτα. Την
άγάπη τη βαθειά κι’ άγια δέν την
είχα νοιώσει ποτέ μου. Στην άγκα-
λιά του μέσα σφακτική γίνηκα γι-
ναίκα σ’ αυτόν έδωσα ότι κι’ έν
είχα. Την παρθενία της ψυχής
μου, της σκέψης μου, την παρθενία
του κορμιού μου.

Τόν άγάπησα με την θερμή που
γεννά και ή ιδέα, ή λατρεία, ή

άφοσίωσι, στόν πρώτο άντρα που
γνωρίζει ένα κορίτσι. —

Θάρρα πώς έπρεπε να τόν ά-
γαπώ, γιατί μαζύ του μ’ έδεσεν τό
μυστήριο! ο Γάμος. —

Σάν έπρόφερε τή λέξη αυτή, άγρι
εψε. Τά μάτια της, έρριξαν μια
πρωταεταμένη άστραπή—κι’ έστα-
μάτησε.

Σάν έσυνέφερε ξανόχιση, Μυ-
στήριο φοβερό, που σ’ ναγκάζει να
σκύψης μπροστά σε μια βία, να
δώσης ότι έχεις, κιόλα μαζύ. Άλλά
τέλος πάντων. Ζήσαμε τους πρώ-
τους μήνες σαν άνοδρόγνο έδυ-
χισμένο, μά όταν ή ντροπή άρχισε
να γίνεται οικειότητα και σι-
γά σιγά κι’ αυτή έπαυσε
να μένη μαζύ μου, αυτός που σοδ
είπα πώς ένόμιζα πώς έπρεπε ν’ ά-
γαπώ, άρχισε να λείπει από τό σπι-
τι μερικά βράδια τη βδομάδα. Τό
ένά όμως σιγά σιγά έγιναν δύο, τά
δύο έγιναν τέσσερα, κι’ έχε όπνη.
Και που νομίζεις πέρασε τά βρά-
δια του αυτά; Στής διάφορες έρω-
μένες του, υτής ταβέρες, και στα
χαροπαίγνια.

“Η πρώτη του άπουσία ήτο για
μένα φοβερό πράγμα. Φοβήθηκα
μήπως είχε πάθει τίποτα και δέν
κοιμήθηκα ως που ξημέρωσε κ’ ήρ-
θε. Συνήθισα όμως σιγά σιγά:
“Άλλά κι’ όταν έρχόταν σπιτι
πάντα θάταν μεθυσμένος.

Μια βραδιά ήρθε έλεινός απ’
τό πιτό, μόλις πήκε μέσα, μ’ άρ-
παξε με μια, μ’ έσφιξε με δύναμη
στήν άγκαλιά του, και τά χείλια του
με πείσμα γύρεναν τά δικά μου.
Δέν μπορούσα να υποφέρω την ά-
ναπνοή του, μύριζε μια άνυπόφερτη
μυρουδιά, μια φοβερή κρασίλα.

— “Επειτα; “Επειτα θέλησα να τή
ρωτήσω, γιατί τά βιάσάνά της μου
κίνησαν τό ένδιαφέρον. — “Επειτα!
τό έπειτα είναι πολλά. Δέν είχε
δύναμη πειά να εξακολουθήση.
Τότε κρύβοντας τό πρόσωπο της με
τά χέρια της άρχισε τά κλάματα.
Δέν τόν άγαπώ κείνο. Σ’ άγαπώ
σένα είπε. Μά είμαι δικιά του....

Τήν συνώδεψα ίσα με τό σπιτι
της, και την έκαληνύκτησα απ’ οδ
της υποσχέθηκα πώς θ’ άχόμουν την
επομένην να την έβλεπα.

Τήν επαύριο, την ίδια ώρα που
τήν είχα συναντήσει την προηγου-
μένην, πέρασα από τό σπιτι της.
Χτύπησα την πόρτα και ή ύπη-
ρέτρια ήρθε και μ’ άνοιξε. Την
ρώτησα για την κορία της. — Είναι
πεσμένη μ’ άπαντά, γιατί είναι
άρρωστη. Να της μιλήσω; — “Οχι”
πάω μόνος μου.

“Ηθελα να τρέξω μ’ όλη τή δύ-
ναμη των ποδιών μου, να να βρε-
θώ κοντά της μια ώρα άρχιτερα,

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικῶν ἑτησία Δραχμῶν 25

ἑξάμηνος 15

Ἐξωτερικῶν Ἀμερικ. Δολ. 2

Λοιπῶν Χωρῶν ΦοΓαλλικῶν

Ἐξάμηνοι ἀναλόγως

5252525252525252525252525252

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. Ἔργα ποῦ θίγουν πρόσωπα δὲ δημοσιεύονται.

Ὅποιος θέλει νὰ γράφῃ μὲ ψευδώνυμο, ὀφείλει νὰ μᾶς τὴ δηλώσῃ, πληρόνωντας 2 δραχμὰ τὴν ἐγκριστῆ του.

5252525252525252525252525252

μὰ φοβήθηκα μὴν προδοθῶ στὴν δημοκρατία, καὶ κρατήθηκα. Μόλις ὅμως μπήκα μέσα καὶ κρυφτήκα ἀπ' αὐτήν, ἀνέβηκα τὴ σκάλα ὅσο μπορούσα σύντομα, μὰ καὶ κρατώντας τὰ κάγκελά της νὰ μὴν πέσω καὶ τράβηξα γραμμὴ γιὰ τὸ δωμάτιό της. Ἄνοιξα ἀλαυρὰ προσεκτικὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν τὴν ξυπνήσω ἂν κοιμόταν, μὰ κείνη, καθισμένη στὸ κρεβάτι της μὲ περιμένε. Ἔλα λοιπὸν πειὰ Κ-ω-σ-τ-α-μ....

Αὐτὰ τὰ λόγια πρόφθασε καὶ μοῦ εἶπε, καὶ μόλις πλησίασα νὰ τὴν χαιρετήσω, ἔγειρε στὰ χέρια μου, καὶ ἐκεῖ ξεψύχησε.... Εἶχε δηλητηριαστῆ....

Τὴν ἐπομένῃ στῆς ἑννέα ἢ ὡρα ἡ Νεκροφόρα ἀνάληπτη τράβαγε γιὰ τὸ Νεκροταφεῖο, τὸ φέρετρο ποῦ ἀπὸ χθὲς, σκέπασε ὄλα τὰ δειρὰ μαζὺ μὲ τὴν πρώτη μου ἀγάπη.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Μετὰ συνέντευξιν μὲ τὸν διὰδοχον τοῦ Βαρῶνου Μυγχαίου.

Τὶ μᾶς εἶπε - Τὸ φανάρι τῆς Σούδας. Τὸ... ἀγγοῦρι Κολύμβημα εἰς τὸν Νεῖλον.—Κυνηγί Ἡ οὐπλιά.

Δὲν ξέρω κατὰ πόσον πρέπει νὰ πιστεῦσωμεν τὰ περὶ Βαρῶνου Μυγχαίου γραφέντα. Βέβαια κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐγγυηθῇ γιὰ τὴν ἀλήθεια των. Ἄς τὸν ἀφίσωμεν ὁμως

ἦσαν οὐκ ἐσβόμενο, τὴν σιγὴν τοῦ ταφου του καὶ ἄς ἐλθῶμεν εἰς τὸν ἐπίδοξον σημερινὸν διάδοχον του, καὶ... συμπολίτην μας. Ἡ φήμη του ἐφθασε μέχρι τῶν ὠτων τοῦ ὑπερότερου τῆς «Ἀθηνᾶς». Μὲ χιλίους κόπους κατορθώομεν ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἀνακαλύρωμεν κρυμμένον εἰς τὴν ἐξοχικὴν του βίλλαν.

Σὰς τὸν προσοσιάζομεν, Ἀνάστημα κούτον, κερὰν κούρεμένο, μύστακας ἀραιμάνιος, μάτια μικρὰ. Ἐπαναστάτης τοῦ 1821, ὁπότε ἐχθρικὴ ὄβρις τοῦ κινέτριπεν τὸν ἀριστέρον μηρόν. Κυνηγὸς ἀριστος. Μᾶς ὑποδέχεται εὐπροπέστατα καὶ μᾶς ὑποδεικνύει νὰ καθίσωμεν. Τοῦ δηλώνομεν τὴν ταυτότητά μας καὶ τὸν σκοπὸν μας.

—Τὸ περιοδικὸν μας, κλεινὲ ἀπόγονε τοῦ Βαρῶνου Μυγχαίου, θά....

—Συγγνώμη—μᾶς διακόπτεται. Σὰς συνιστῶ ν' ἀποφεύγετε τὰς μακροσκελεῖς προσφωνήσεις. Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφίαν, καὶ σεῖς τώρα ἀντὶ νὰ μὲ προσφωνήσετε κλεινὸν ἀπόγονον τοῦ Βαρῶνου Μυγχαίου θά μποροῦσατε καλύτερα νὰ μὲ προσφωνήσετε ἀπλῶς «Βαρῶνον». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἐγνωρίζω οὔτε ἦκουσα ποτὲ περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ἐν τοῖτοις σεῖς ὡς δημοσιογράφος, γνωρίζετε καλύτερα τὴν γεννεαλογίαν ἑνὸς ἐκάστου. Ἐξακολουθήσατε παρακαλῶ.

—Τὸ περιοδικὸν μας, Βαρῶνε, θά θεωρησῆ τιμὴν τοῦ τὴν ἐκ μέρους σας καταχώρησιν ὀλιγων λέξεων εἰς τὰς στήλας του. Ἡ φήμη σὰς φέρει ὡς ἄλλον Ὀδυσσεῆα, πολλὰ παθόντα καὶ πολλὰ ἰδόντα.

—Ἡ ἀλήθεια, Κύριε εἶναι ὅτι, εἶδαν πολλὰ τὰ μάτια μου καὶ ἀκούσανε πολλὰ τ' αὐτὰ μου. Εἰς ὅσα εἶδα, πιστεῶ εἰς ὅσα ἤκουσα δὲν πιστεῶ, Δὲν μοῦ λέτε ὁμως, ἔτυχε καμμιά φορά ν' ἀνεβῆτε εἰς τὸ φανάρι τῆς Σούδας;

—Ὅχι Βαρῶνε οὔτε κἂν ἐπέρασα.

Ἐνα μεϊδιμα ἰκανοποίησεως ἐπέρασε ἀπ' τὰ χεῖλη του καὶ ἐξακολούθησε: Θὰ οἶς διηγηθῶ λοιπὸν ἐγὼ ποῦ «τ' ἀνέβηκα» γιὰ νὰ τὸ γράψετε στὸ περιοδικὸν σας γιὰ νὰ διαβασθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον. Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἐπεχείρησα τὸ ταξίδι αὐτὸ. Ἐφθασα εἰς τὴν βᾶσιν τὴν ἰδίην Ἰουνίου 1910, καὶ ἤρχισα εὐθύς τὴν ἀνάβασιν τὴν 2αν Ἰουλίου ἐπὶ τέλους ἐφθασα εἰς τὴν κορυφὴν! Εὐρέθην πρὸ τοῦ χείλους μιάς πελωρίας κανδήλας ἀκριβῶς προσηρμοσμένης ἐπὶ τοῦ λιθοκίστου κολεοῦ. Μιὰ ἀπέραντος ἑκτασῆς λαδιοῦ παρουσιάσθηκε μπροστὰ μου καὶ εἰς τὴ μέσῃ ἕνα βουνὸ τὸ ὁποῖον, καθὼς ἐξηκριβῶσα ἀργότερα δὲν

ἦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ... μολοβήθηκα! Εἰς τὸ χείλος τῆς πελωρίας αὐτῆς κανδήλας ἦτο μιὰ σκάλα μὲ 890 σκαλοπάτια, καὶ ἡ ὁποῖα εἰς τὸ κάτω μέρος ἐτηγίζετο ἄγνωστον ποῦ, διότι ἔνεκα τοῦ βάθους δὲν διέκρινα. Ἦρχισα τολμηρῶς νὰ καταβαίνω. Μετὰ δύο ὥρας ἐπάτησα τὸ πόδι μου πάνω σὲ μιὰ βάρκα. Τὴν ἔλυσα καὶ ἄρρισα νὰ λάμνω. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐφθασα εἰς τὸ βουνὸ αὐτὸ ποῦ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἐβγανε μιὰ τεράστια φλόγα. Ἦταν ἡ μολυβήθηρα τῆς κανδύλας. Ἔβδσα τὴν βάρκα μου καὶ ἄρρισα νὰ τὴν ἀναβαίνω κατὰ τὰς δέκα. Ἐπειδὴ κοινούσα ἐμάζευσα μερικὰ χάρτα ποῦ φύτρωναν ἐκεῖ ἐβάλα σ' ἕνα ποτηράκι λάδι καὶ ἀποῦ ἔφθασα τὸ βράδυ εἰς τὸ φῶς τῆς θουαλλίδος τᾶψησα καὶ ἔφαγα. Τὴν ἄλλη τὴν πρωὶ ἐπανελάβα τὰ ἴδια βήματα καὶ ἐγύρισα.

—Σὰς θαυμάζω, Βαρῶνε, εἶπα.

—Καὶ θά μὲ θαυμάσατε ἀκόμη περισσότερο ὅταν τ' ἀκούσατε τὴ συνῆρη ἐδῶ εἰς τὸν ἴδιον μας λιμῆνα.

—Τὶ; ἠρώτησα ἐκπληκτος.

—Ἀκριβῶς κατ' ἀπ' τὸ φάρο ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν δύο κανονάκια τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς πρὸ 14 ἐτῶν, τὸ 1911, ἐκάθητο ἕνας «λιμανίτης» καὶ ἔτρωγε... ἀγγοῦρι. Κατὰ τὴν ἐπέταξε τὸ πίσω μέρος εἰς τὴ θάλασσαν καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμῆνος. Τὸν ἄλλο χρόνον μιὰ ἀγγοῦρι εἶχε φουρῶσει, καὶ ἕνα τεράστιον ἀγγοῦρι εἶχε φράξει τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμῆνος. Ἐνα κινεζικὸν ποῦ κατὰ τὴν ἐσχόταν ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσῃ ἀπ' ἔξω ἴσα με ποῦ μ' ἕνα κανόνι κατορθώθηκε νὰ πιασθῆ ν' ἀγγοῦρι στὴ μέσῃ τῆς ν' ἀρὶ σὴ ἐλευθέρῃ διόδῳ στὸ καράβι.

—Μ' αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο Βαρῶνε!!!

—Καὶ ὁμως, Κύριε, πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι εἶναι ἡ ἀλήθεια χωρὶς ὄψαχα. Ἄς ὄλα καὶ ὄλα. Ἐγὼ ψέμματο δὲ λέω. Ἀπὸ τότε ποῦ κινδύνευσα στὸ Νεῖλο, ὀρκίστηκα νὰ μὴν ξαναπαῶ....

—Τὶς τὶς τὸν διέκοψα. Ἐκινδυνεύσατε λοιπὸν εἰς τὸν Νεῖλον; Μ' αὐτὸ εἶναι τρομερὸν! Ἐλάτε, πῆτε μου γρήγορα γιὰ νὰ πεισθῶ πῶς δὲν χαθῆκατε....

—Ἦσυχασε, παιδί μου ξανάπε. Ἐγὼ ἔτσι εὐκολὰ δὲν χάνομαι. Γιατὶ ἐγὼ, ξέρεις ποῖος εἶμαι ἐγὼ;

*Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων ἄς σημειωθῆ ὅτι ὁ χωρισμός αὐτὸς τοῦ ὑψηλοῦ τίτλου ἐπροξενήθη ἀπὸ τὰ γέλια τὰ ὁποῖα μᾶς ἔκπιασαν ὅταν εἶχμε προφέρει τὸ ἡμισὺ τῆς λέξεως.

Έγώ δηλαδή που βλέπεις εδώ; Ένώ τόλμας αυτά έλάμβανε ύφος κ' απεάνιου κ' έστριβε τον άρειμάτιον.

—Τέλος πάντων θά μου διηγηθήτε τ' έπισόδειον;

—Άκουσε: Πρὸ 13 ετών τὸ 1912 ήμουν στὴν Αίγυπτο. Κάποια μέρα πήγα γιὰ να κολυμπήσω στὸ Νεϊλο. Έξαφνα ὁ κοσμος άρχισε νά σκοτεινιάζει καὶ ἡ θάλασσα να ξεψαλνίζεται. Τέλος βρέθηκα μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο. Άρχισα νά βαδίζω, ἀλλὰ ὄσο προχωροῦσα τόσο κ' ἐστένευε. Διάβολος καθὼς εἶμαι ἀντιλήφθηκα εὐθὺς περὶ τίνος πρόκειται.

Εἶχα μετὶ στὴν κοιλιά ἑνὸς κορχαοῖα!

—!?!...

—Δὲν χάνω καιρὸ. Βγάζω τὸ μαχαίρακι μου κ' ἀρχίζω νά τὸν τοιτώνω. Τσίτωσε καὶ ξανά τσίτωσε ἀναγκάσθηκε θέλοντας καὶ μὴ, νά μέ... ξερόση.

—Εἰδὼ ὅμως Βαρῶνε μου λέτε ψέγματα. Πὼς ἐβγάλιτε τὸ μαχαίρακι σας ἀφοῦ κολυπούσατε; Ἡ μήπως κολυπούσατε μὲ τὰ ροῦχα;

—Κύριε μου λέγει. Σὰς εἶπα ὅτι δὲν εἶμαι ψεύτης· εἰς τὴ κοιλιά ἔχω μιὰ πληγὴ ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 1821. Λοιπὸν αὐτὴ ἡ πληγὴ μ' ἔφρισε μιὰ τρίτicia ἱκανὴ νά χωρέσῃ ἕνα μαχαίρακι. Νά, πὼς γίνηκε νά κρατῶ μαχαίρι.

—Σὰς πιστεύω, σὰς πιστεύω ἀγαπητέ μου Βαρῶνε καί εἰμαι κατενθουσιασμένος καταμαγεμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία σας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς Ἄνστη, θά μου ἐπιτρέψετε νά σὰς προτείνω ν' ἀνταλλάξω μὲν τὸν Χριστιανικὸν ἀσπασμὸν —

Συγκατετέθη καὶ κατόπιν ἀπεχωρίσθημεν, διὰ τὰ ἐπανιδωθῶμεν προσεχῶς.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΣΚΟΛΕΙΟ ΑΝΤΙΟ

Σκολεζὸ ἀντίο... ὤμορφο μέρος. Μέσα στὰ σπλάγγνα σου περῶσαμε τὴν ὀμορφότερη ζωὴ μας. Χωροδύνο... Εξῆρνητες μέσα μας τὸς χερῆς ποῦ θά συντρέψαν αὐριο τῆς θαρραλῆς ἀλυσιδῆς τῆς λύπης. Μᾶς ἔδεσες τὰ χεῖλη μας μὲ τὸ τέλι τοῦ γέλοιο. Μᾶς ἔκκεμε νά νοιώσωμε τὴν ἀγνή χαρὰ. Ἐλευθερωτὴ. Μᾶς ἔλευθέρωσες ἀπὸ τὰ νόχλα τῆς καταραμένης θεᾶς τῆς ἀμάθειας. Μᾶς ἔμαθες ἱόδρεως πατριωτῆ μούδς κ' Ἄριστέδεις; δικαιοσύνης.

Μᾶς ἐδίδωξες σὲ ποιοὺς ναοὺς πνευματικῶς νά γονατίσωμε. Μᾶς ἔδειξες γιὰ πλοῦδιεργα μνηστῆως Ἄντιγόνους· θυσίας καὶ Ἄβιότιους ἔδρωτες. Εἰς σένα, τὸν ὄμορφο νικητὴ νικήταμε τὴν ἀμάθεια. Καὶ τὴν φεύγα; καὶ μονάχους μᾶς ἀρίνεις νά πανηγυρίσωμε τὴ κοινὴ νίκη μας. Μᾶς λές νά χωριστοῦμε ἀπὸ τὴ πρώτη μας ζωὴ. Σκληρὸς ὁ χωρισμὸς. Καὶ γίνεται ἰκόμῃ σκληρότερος· γὰρ εἶναι πικροτῆτος. Ἄφνομε γιὰ πάντα τὴ ζωὴ τῶν πρώτων ἐλπίδων, τῶν πρώτων πόθων, τῶν πρώτων πόνων καὶ ἀναστεναγμῶν, τὴ ζωὴ ποῦ ἀγαπήσαμε, ποῦ λατρεύσαμε, — ἔως στὸ ξεψύχισμά της, — μὲ πάντα τὴν ἀγαπήσαμε ἔστω καὶ ἀγρία. Καὶ μᾶς δέροναι μεγαλύτερο, πόνος τοῦ χωρισμοῦ γὰρ ἐξέρουμε πὼς ἄμεξ οἱ ἴδιοι θά τοιξίξουμε μέσα σὶδ σῆκανο τὴ πρώτη μας ζωὴ τὴ γλυκύτερο κοιμάτι τοῦ εἶναι μας καὶ μεξ πάλι οἱ ἴδιοι θά τὴ κατεβῶσωμε στὸ ταφο τῶν περασμένων μας...

Ἄλλ' τὰ ἀγαπημένα μαθητικὰ θρακία δὲ θά τὰ ξαναβρῶ περὶ. Αὐτὰ τὰ θρακία, τὰ ὀποζιμοῦ θυμίζου κ' ἀπὸ μὲ μὲν ἰταξία κ' ἀπὸ ἕνα μου γέλοιο ἢ κλάψιμο στὸ παρελθὸ δὲ θά τὰ ξανακονκνήσω περὶ στὸ διάθ μου. Καὶ τοὺς συμμαθητῆς μου!... Ποῦ θά τοὺς ξαναβρῶ μαζεμένους νά ξαναπξιξώμε, νά ξανατραγουδήσωμε, νά ξαναγαλάσωμε μᾶξ!... Ἄντίο γιὰ πάντα ὤμορφες περασμένες στιγμῆς. Ὁ,τι ὤμορφο πέρασε δὲ ξανάρχεται περὶ. Ἄντίο. Καὶ σεξ δακκάλοι καὶ καθηγ. τῆς μου ἀντίο. Ἄντίο ἄνθρωποι, ποῦ ἡ ἱστορία σας περὶ ἀπὸ τίς ἱστορίες ὄλων τῶν καιρῶν. Ἄντίο ἄνθρωποι ἐρηνηετῆς καὶ πλαστοουργοί. Σεξ ποῦ σκῶφτετε σ' ἀπόθμενα κ' ἀπόκρυφα θάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ποῦ σφυροκοπάτε καὶ πλάσσετε τρυφερῆς ψυχῆς, ποῦ στὰ χεῖρα σας παραδίδονται. Γραβᾶνε τὸ δρόμο σας ἡσυχιοι, καρτεριοὶ ὑπερήφανοι. Κάνετε τὸ καθῆκόν σας. Ἄνοίγετε στὸ διάθ σας τὸ δρόμο τῆς γνώσης.

Ἦσως ἕνας μπρουντζῆς νά ξῆ περὶ πολὺ ἀπὸ σᾶς; γὰρ ξῆ αἰῶνες εἰς τὰ γράμματα τῆς σφραγίδας ποῦ ἔσκυφε λίγες στιγμῆς γιὰ νά χαράξῃ στὸ μέταλλο. Ἐκατὴ ἡ σφραγίδα θά ξῆτῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἄγάπη, τὸ ἔέλοιο, τὸ Ἠόνο, τὴ χαρὰ. Χάναστε σὰν τὴ στάκη μωρομένου ἐκλεκτοῦ σινάρου ποῦ τὸ ξεχνούμε σὰν ῥουφήξουμε τὴ γλυκάδα του. Μᾶ μένετε πάντα σὶς ψυχῆς μας οἱ πατέρες μας... Ὅταν νουσταλγικὰ θά γυρέξουμε μὲ τὴ σκέψη στὸ ἱερὸ τέμενος τῆς πρώτης μας ζωῆς θά σὰς θλέπουμε δέπλα μας κ' ἕνας στεναγμὸς εὐγνωμοσύνης γιὰ σᾶς θά βγαίνῃ ἀπὸ τὰ στήθεα μας.....

Μᾶ ἔφραξεν ἡ ὥρα. Πρέπει νά χωριστοῦμε. Ἄντίο. Ἄλλῃς! Κατὶ μοῦ λείπει. Τὶ ἄρα γε εἶναι κείνο τὸ πολῦτιμο ποῦ ἄφηκα στὸ σχολεῖο, κείνο ποῦ τὴν ἄρα μοῦ λείπει.....

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΗΣ

ΠΕΘΥΜΙΑ

Μάτια μαυροστεφάνωτα ὦ μάτια δακρυσιμένα, μάτια ποῦ μὲ σκλαβώνοντε—πολυαγαπημένα, νά μπόραγα ν' ἀπίθωνα δειλὸ φιλι κεί πάνω δποῦ ἀνθίξει τὸ θαμπὸ τὸ δάκρυ σας τὸ πλάνο.

25—5—1924 ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΦΩΤΙΑ

Μέτα στὰ στάχρα φῆς ὡς εἶδα τὰ μάγουλά σου—δύο φωτιές— εἶπα νά τρέξω, νά φωνάξω εἶπα νά βάλω τῆς φωνῆς...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ θάρραφα φῆς μου πὼς ἔπεσε καμμιὰ φωτιά μὲς' στὰ δλόξανθα τὰ στάχρα μὲς σ' τὰ δλόξερα σπαρτά

Μὰ σὰ σοῦ σίμασα καὶ σ' εἶδα εἶπα! δὲν καὶς ἐσὺ σπαρτά μόνο φιλῆς θλη τὴ φλόγα γιὰ τὴν φτωχὴ μου τήκαρδι. Γ. Γεωργεβασάνης